

A detailed illustration of a person with long dark hair, seen from behind, standing on a forest path. They are wearing a dark, hooded tunic with leather arm guards and are holding a pine branch in their left hand. The background features a misty mountain range under a dramatic, cloudy sky at sunset or sunrise, with a single bird flying in the distance. The overall tone is epic and atmospheric.

Lukáš Kosař

SÁGA DEKADENCE

OKOVY ČASU

Lendarijská sága dekadence

“Kniha první“

Okovy času

Lukáš Kosař

*Pro všechny duše okouzlené fantazií,
které hledají únik ze všednosti
a touží roztáhnout křídla své představivosti.*

Řikonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Řikonín 22, Brno - venkov
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako 63. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Lukáš Kosař
Obálka a grafika © Lukáš Kosař
Korektura: Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc
Solisky: @IG Nikola_Francova_author

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:
978-80-53031-03-5 PDF
978-80-53031-04-2 epub

Anotace

Temnota se neplíží tiše. Přichází s chladným závanem, který předznamenává změnu. Nad světem se stahují nenápadná mračna a čas se nezastaví. Ani pro Therreta, Havrana ze Severní hranice, jehož touha po slávě a dobrodružství se zvrátila v krutou ironii osudu.

Z rozmaru malicherných a krutých bohů, se stal čas jeho vězením. Odsouzen sledovat, jak svět kolem něj stárne a umírá, zatímco on sám zůstává nezměněn.

Ztráta svobody nebyla jen trestem, ale prvním tahem ve hře, v níž je Therret pouhou figurkou na šachovnici bohů.

Hnán spalující touhou po pomstě, která v jeho nitru doutná jako nezhasitelný oheň, se Therret vrhá do víru spleťtých intrik a událostí, jež dalece přesahují i jeho nejčernější noční můry.

Přestože ho otec kdysi varoval před nekonečným koloběhem krveprolití, se Therret ocitá v centru událostí, kde činy mají možnost přetvářet běh dějin a osudy lidí kolem něj.

Vrcholné střetnutí se neodvratně blíží. Dokáže Therret vzdorovat osudu, pomstít se bohům a najít sílu v nečekaném spojení, aby čelil výzvě, která mu byla vnucena?

Příběh nezobrazuje žádné skutečné osoby ani události. Jakákoliv podobnost s naší realitou je čistě náhodná. Názory a postoje knižních postav se nemusí nutně shodovat s názory a postoji autora.

Všechny ilustrace a obrázky v knize jsou vygenerovány pomocí umělé inteligence služby Midjourney a Copilot od společnosti Microsoft. Mapa světa byla vytvořena pomocí platformy Inkarnate určené pro tvorbu map.

Mapa

Ke knize jsem jako autor vytvořil dvě mapy. Jednu hlavní, která zobrazuje kontinent Lendárie a jeho okolí, kde se odehrává celý příběh. A dále doplňkovou mapu takzvaného Ostrova bohů. O něm se dozvíte více v příběhu.

Obě mapy ve formátu 6K jsou ke stažení na oficiálním webu nakladatelství Solis v odkazu, který je uveden níže:

[Mapa - 6K.pdf](#)

[Bonusové kapitoly :: solis-nakladatelstvi](#)

Obsah

1) Část první

- Kořeny.....	-7-
- Počátek.....	-10-
- Nový začátek	-12-
- Dar	-15-
- V krvi je vepsán život	-20-
- Noční příhoda	-24-
- Není všechno zlato, co se třpytí.....	-30-

2) Část druhá

- Opětovné setkání.....	-39-
- Napříč krajinami střední Lendárie	-42-
- Odkrývání neznámého.....	-51-
- Pamětní zahrada	-58-
- Úděl svázaných cest	-62-

3) Část třetí

- Bílá poušť.....	-66-
- Cesta do Maeru.....	-69-
- Plavba na jih.....	-78-
- Do nitra bažin	-83-
- V zámku a pod zámkem	-89-
- První sluneční paprsky.....	-101-

4) Část čtvrtá

- Ztracené a zatracené.....	-103-
- Popel a kamení.....	-118-
- Něco končí, něco začíná.....	-126-
- Zasvěcení.....	-130-
- Předzvěst války.....	-136-

5) Část pátá

- Propletené osudy.....	-150-
- Příběh válečníka	-169-
- Po čas zimy v ústraní	-176-

6) Část šestá

- Ochranná křídla.....	-187-
- Mlýny melou pomalu, ale jistě	-194-
- Střetnutí nad Trojřečím.....	-205-
- Synergie.....	-218-

7) Část sedmá

- Sen o lepším zítřku	-224-
- Epilog.....	-240-

8) Kodex	244-274
----------------	---------

Část první

Kořeny

✦ I. ✦

S lunce stálo vysoko na obloze. Po lesním podrostu našlapoval zkušeně, krokem stopaře, mladý muž. Středně vysoký, štíhlý s vlasy černými jako havran. Jmenoval se Therret. Držel v rukou jasanový luk a blyštivýma očima po něčem pátral. Zostřil všechny smysly.

Z hustého křoví několik metrů od něj vyběhl náhle a bez varování zajíc. Utíkal rychle a obratně se proplýtal mezi vystouplými kořeny.

Muž na nic nečekal, natáhl tětívu luku a pustil. Šíp zasvištěl ve vzduchu a zabodl se do kůry stromu.

Sprostě zaklel. V běhu vytáhl z toulce další šíp, natáhl a vystřelil znovu. Tentokrát byl úspěšnější. Hrot se zabodl do zajíce a přišpendlil ho k zemi.

Černovlasý popadl za uši zmítající se zvíře a zakroutil mu krkem. Rychle a bezbolestně, jen to zakřupalo. Ten zvuk znal, dělával to často.

Omotal mu kolem nohy provázek a pověsil si jej za háček na opasku. Utřel si hřbetem ruky orosené čelo a pohlédl k nebi. Usoudil, že je nejvyšší čas, aby se vydal na cestu...

Pozdní odpoledne se chýlilo ke konci a předávalo žezlo podvečeru. Lovec stanul před malým stavením na okraji vesnice. O jeho zeď se opíral silný, proseedivělý muž. Kouřil dýmku a již zdálky ho pozoroval.

✦ II. ✦

Setmělo se. V kuchyni malého stavení se linula omamná vůně pečeného zajíce na jalovci. Za stolem večeřela Therretova rodina. Matka, otec a on.

Stůl byl prostřen skromně z toho, co si sami vypěstovali, ulovili a nebo koupili na trhu za trochu peněz, co zvládli vydělat. Doba byla tehdy těžká, ale nežilo se zas tak špatně.

Po večeři Therret zůstal v jídelně sám s matkou. Seděl, díval se před sebe a přemýšlel, jak by měl nejlépe podat to, co se mu už celé měsíce honilo hlavou. Dosud k tomu nedostal před rodiči odvalu.

„Co s tebou je?“ zeptala se matka jako první.

Zvedl k ní pohled a zatvářil se neutrálně. „Nic se mnou není.“

„Noták. Jak dlouho tohle trvá? Pár měsíců? Myslíš, že nepoznám, že se mému synovi něco děje? Je v tom ženská?“

Uchechtl se. „Není v tom ženská.“ Těch měl ostatně kolik chtěl, kdykoliv si zamlul.

„Tak co se ti děje? Mám pocit, jakoby ti snad něco chybělo a bál ses o tom mluvit,“ naléhala na něj.

„Když ti to povím, nebudeš mě mít za blázna, nevděčníka a naivku?“

„Ne,“ odpověděla rozhodně, ale v obličeji zvažněla.

„Velká válka... Co o tom vlastně víš?“

„Proč tě zrovna zajímá tohle? Myslím, že na to by ti nejlépe odpověděl tvůj otec.“

„Mám vás moc rád, žijeme si dobře, ale někde hluboko uvnitř..., mám takovej pocit, že můžu dokázat něco víc...“

„Moc ti nerozumím. Chceš být voják nebo jít studovat nebo...?“ Pousmála se.

„Ani jedno,“ nahnul se blíž, „neříkám přesně co, ale dovedla bys to pochopit? Nechci do konce života farmařit, ale chci, abych já, Therret ze Severní hranice, něco záslužného v životě dokázal.“

„Tak o to ti jde... Věř mi, nechtěl bys vidět to, co spatřil tvůj otec. Raději žít v poklidu, než mít ruce od krve.“

„Nechci zažít to co otec, nechci válčit... Ale... Těžko se mi tohle vysvětluje.“

„Tvůj otec poznal svět, lidi, jaká je skutečná hodnota života, zažil a viděl víc než ostatní za

celý život. Ale co z toho? Žádná sláva. Se štěstím vyvázl a teď tu může být s námi.“

„Já vím, moc dobře to vím...“

„Je lepší držet se v povzdálí tomu všemu, co se na světě děje. Nevystřikovat hlavu, aby ti jí někdo při první příležitosti usekl. Nemusí ti tu nic chybět. A navíc, sláva se bez krve neobejde.“

Therret si ale hodlal stát za svým: „A proto se ptám znovu, dovedla bys mě pochopit?“

„Dopadne to vždy stejně. Muži sní o tom, že budou slavní, ale nakonec ještě zůstanou rádi v pohodlí domova. No, a kým tedy chceš být?“

„Jsem uzavřený tady v malé vesnici, nevím nic o tom, co se děje okolo, ale jsem si jistý, že se tam toho děje tolik, abych se někde prosadil a něčím se stal.“

„Nikdo na tebe nečeká s otevřenou náručí. Tohle ti je doufám jasné?“

„Je mi vše jasné, ale už od mala mám takové nutkání, nesmím svou šanci zahodit. Nemluví ze mě pošetilost. Chci, abyste se s tím smířili.“

Zatvářila se zaraženě, až nakonec zavrtěla hlavou. „Co kdybys zašel ven za svým otcem? Řekne ti k tomu své?“

Přítakal a pomalu se odebral na zápraží.

✦ III. ✦

Otec si ho ihned všiml, usmál se a rukou naznačil, aby se posadil vedle něj. Byla tma a na nebi jasně zářily hvězdy.

„Vím, proč jsi za mnou přišel,“ pravil do ticha noci a poklepal si při tom ukazováčkem na pravé ucho.

Seděli vedle sebe a oba se dívali vzhůru k temné noční obloze.

„Chci ti něco říct.“ Letmo se na Therreta podíval a pak otočil pohled zpět vzhorů ke hvězdám na nebi.

„Poslouchám tě.“

„Tehdy, ve válce, jsem měl obrovské štěstí. Poznal jsem dobré chlapy, ale na co jim to bylo, když stejně padli v boji. Dnes už si na ně nikdo nevzpomene. Zahrabali jsme je do masových hrobů a tečka. Hrdinové jsme byli všichni, ale myslíš, že se o mně nebo o nich někdo někdy dozvěděl?“

„Ne...“

„Správně, byli jsme jenom pěšáci. Já byl sice uznávaným veteránem naší jednotky, ale pořád jen obyčejný farmář s mečem v ruce.“

„Ty si myslíš, že nemám šanci změnit svojí budoucnost? Záměrně neříkám osud, to slovo nemám rád.“

„Někdo se narodí na zámku, někdo na poli. Není tak snadné změnit to, co ti bylo předurčeno.“

„Já to změním.“

„Jak?“ pousmál se.

„Vím moc dobře, že umíš bojovat. Naučíš mě to?“

„Pro mě za mě. Myslíš, že ti to v něčem pomůže? S kým tady chceš bojovat?“

„Chci to prostě umět,“ řekl odhodlaně.

„Tak když moc chceš, každý podvečer si potrénujeme. Asi nemůžeme nic zkazit tím, když se budeš umět ohánět železem.“

„Děkuju, moc si toho vážím. Je to takový první krok...“

„První krok nechat se naverbovat do armády? Doufám že ne.“

„Mám vyšší cíle než armádu. Kromě toho... Umět bojovat je základ, ne?“

Pokrčil rameny.

„Musím se tě zeptat na něco, co už jsi nejspíš slyšel. Během konání velkých skutků teče krev. Opravdu se jí chceš pošpinit? Stojí ti to za to?“

„Nemyslíš, že záleží taky na tom, o čí krev jde?“

„Pokud se do tohodle koloběhu dostaneš, budeš rád, že nebude tvá vlastní.“

Therret během lovu v lesích v okolí Severní hranice, Theorské království

Počátek

✦ I. ✦

Na okraji lesa, kde se stromy tyčí jako strážci starých tajemství, stojí naproti sobě otec a syn tváří v tvář. V rukou drží meče. Otec, silný a zkušený bojovník, s jizvami, které svědčí o jeho minulých bitvách, pozoruje svého syna s pevným a rozhodným pohledem. Jeho ostří je těžké a robustní, s rukojetí zdobenou runami, které vyprávějí příběhy dávných vítězství.

Therret, přezdívaný Havran ze Severní hranice, mladý a plný odhodlání, se na svého otce dívá s očekáváním. Jeho zbraň je menší a lehčí, ale stejně ostrá. Jeho ruce jsou pevné, ale v očích je vidět lehký náznak nervozity.

Otec zvedá svou čepel a ukazuje Therretovi základní postoj. „Musíš být jako řeka, synu,“ říká. „Pohybuj se s protivníkem, nikoli proti němu. Meč je prodloužením tvého těla.“ Therret poslouchá a pečlivě sleduje každý otcův pohyb.

Následuje série rychlých úderů a bloků. Ocel se střetává s ocelí, vytváří jiskry, které se rozptylují ve vzduchu. Otec vede útok, ale Therret se nevzdává. S každým úderem a blokem se stává jistějším.

„Ááá, dobrá práce. Moc dobrá. Ale pamatuj, zbraň je jen nástroj. Skutečná síla pochází tady z tebe.“ Ukázal špičkou meče k jeho hrudi. „Pojďme si chvilku odpočinout.“

✦ II. ✦

„Proč došlo k Velké válce?“

„Nikdy ses mě na to neptal. Proč zrovna teď?“ zahleděl se na něj.

„Chci pochopit, co k tomu vedlo, jak se věci mají, na jakých základech tenhle svět stojí...“

„Abys to správně pochopil, musel bych začít od samého počátku. Ten příběh znám. Rád ti ho povyprávím, jestli o to tolik stojíš.“

Therret se opřel zády o pařez a složil si ruce za hlavu.

„Říká se, že na počátku všeho byl jenom ten temnočerný nekonečný vesmír kolem nás. Planety, hvězdy, souhvězdí... Ale na jakých základech to funguje, ti nikdo nepoví. Tehdy, tisíce a tisíce let zpátky začali podle legend čtyři bohové tvořit tento svět. Někteří je dokonce nazývají entitami, ne bohy. A to už je k zamyšlení...“

„Entity?“

„Co my vůbec o světě víme? A že je o nich mluvíme jako o bozích? Co když to bohové nejsou?“

„Mám pocit, že víme jenom to, co vědět máme.“

Přikývl. „Ani v nejšílenějším snu si nelze představit, jak tohle dokázali, jak mohli něco takového stvořit. Říká se, že na počátku neměli hmotnou podobu, tedy z masa a kostí. Energie, která dokázala zázračně tvořit a přemýšlet. A když stvořili život, jaký dnes známe, skryli se mezi lidmi pod lidským obalem a emocemi. Aspoň tak jsem to kdysi slyšel.“

„A ten svět stvořili jak? Víím, že byli čtyři.“

„Tuhle část mám ze všeho nejraději. Řeknu ti to, ale pak si ještě potrénujeme.“

„Dobrá.“

„První byla Matka příroda. Stvořila život a dala světu objem a tvar. Proto si jí lidé tak moc považují.“

„Druhý den si převzal otěže bůh, který zatočil pomyslnými lopatkami a rozpohyboval živé i neživé. Tak vznikl čas a nezastavitelný běh osudu. Dnes je tento bůh nazýván jako Běh a řád. Víš, kdo byl třetí?“

„Víra a vědění.“

Souhlasně přitakal. „Třetí den vše dostalo předem daný smysl, důvod bytí a každý čin následoval důsledek. Svět byl hotový, všechny části do sebe zapadly jako dokonale vytvořená skládanka.“

„Ale ti bohové byli čtyři...“

„Jistěže, přišel čtvrtý den. První paprsky ozářily rosou pokryté louky, které se zelenaly smaragdem, koruny vysokých stromů se houpaly ve větru. Pod nimi pobíhala divoká zvěř a první lidé se teprve začali rozkoukávat. Šance posledního boha o něco se zasadit ale nepřišla...“

„Že ho tak moc nasrali? Proto bůh Zla?“

Přikývl. „Ostatní bohové ho odbyli a zamezili, aby se mohl jakkoliv na stvoření planety podílet. Dílo už totiž měli hotové. On však křivdu neunesl, a ať byl předtím jakýkoliv, toho dne povstal jako bůh Zla a stvořil zlo, jak ho známe dnes.“

„To ostatní nemohli nějak zasáhnout?“

„Došlo k tomu velice rychle. Během toho zlo s touto planetou srostlo a zaujalo tu pevné místo. Ať už se jazýčky vah mezi dobrem a zlem převažovaly jakkoliv, trojice bohů v důsledku ztratila téměř veškerou původní moc. Ale po dlouhém pátrání bohové Zlo dokázali z posledních sil svrhnout do nicotné propasti zatracení mimo prostor a čas...“

„Hádám, že od té doby máme osud tohoto světa pouze ve svých rukou...“

„Je v rukou všech tvorů, kteří ho obývají. A je jenom na nás, jakým směrem se bude běh času ubírat. A to by pro začátek myslím stačilo.“

Po krátké, ale zasloužené přestávce se oba vrátili do svých pozic, připraveni pokračovat ve výcviku. Otec, s mečem pevně sevřeným v ruce, demonstruje další sérii pokročilých manévřů. Jeho pohyby jsou bleskové a přesné, ale zároveň plné grácie a elegance, která byla výsledkem let praxe a těžké disciplíny.

Therret, s očima pevně upřenýma na svého učitele, se snaží napodobit ty ladné pohyby. Jeho svaly se napínají a uvolňují v rytmu tance, který se odehrává mezi ním a jeho otcem. Trénink pokračuje do pozdního odpoledne, kdy slunce začíná klesat a obloha se mění v kaleidoskop barev.

Dvě siluety ozářené paprsky se střídají v útocích a obraně, jejich meče se střetávají v rytmickém tanci, který je stejně starý jako samotný čas. Zvuk ocele se ozývá v tichu odpoledne, připomínající melodii, která je stejně krásná, jak je smrtící.

Slunce mezitím začíná obarvovat oblohu do odstínů oranžové a purpurové, připomínající plameny, tančí na čepelích. A přesto, uprostřed tohoto chaosu a násilí, je moment klidu a porozumění mezi otcem a synem, vytvářející pouto, které je stejně pevné jako ocel, z níž jsou vyrobeny jejich meče.

Nový začátek

✦ I. ✦

Před Therretem byly stále ještě celé měsíce tvrdého tréninku, aby se stal alespoň průměrným bojovníkem. On ale chtěl víc, dřel do úmoru a nehodlal zarputile ustoupit ze svého záměru.

Otec, veterán mnoha bitev, stojí pevně na zemi, jeho postoj je široký a stabilní, jako by byl součástí samotné země. Jeho oči, plné zkušeností a moudrosti, jsou pevně upřené na svého syna, sledují každý jeho pohyb s otcovskou hrdostí. „Boj není jen o síle,“ říká s hlasem, který je stejně pevný jako jeho postoj. „Je to také o pochopení protivníka, o využití jeho slabostí.“

Trénink pokračuje. Otec útočí, jeho pohyby jsou bleskové a přesné, jako šíp vystřelený z luku. Therret se brání, snaží se vyhnout úderům a zároveň hledá příležitost k protiútoku. Je to těžké, ale s každým máchnutím, s každým uplynulým dnem, se stává lepším.

Therret původně počítal s tím, že to jeho otec nebude brát moc vážně, ale v tom se spletl. Po jejich tvářích teče pot, ale ani jeden z nich nevykazuje známky únavy. Jsou válečníci a zápal pro věc mají v krvi. Každý pokrok je tvrdě vykoupený.

„Dnes ses držel dobře. Ale pamatuj, že tohle nikdy nekončí. Pokud se přestaneš zdokonalovat, ukáže se jednou někdo, kdo tě porazí. A pokud se tak stane, tvá cesta končí. Zabije tě. Pořád si ještě za tvým původním záměrem stojíš?“ otcova slova rezonují v tichu jako varování, ale také jako výzva.

„Ano, neustoupím z toho,“ řekl. Jeho odpověď byla rozhodná a zněla jasně.

„Měl bys vědět, že jsem se s tím smířil. Pokud budeš dobrý, svět je dost velké místo, aby ses v něm prosadil. Většinou za cenu prolité krve.“

„A co matka?“

„Chápe to a nezbyvá jí, než aby tě podpořila v tom, co chceš.“

„Děkuju...“

„Jsem na tebe pyšný. Je asi dobře, že ses rozhodl utéct od tohohle všeho a vysnit si život takový, jaký chceš. Jen o ten život nikde zbytečně nepřiď. Pozorně si ho přeměřil, aniž chtěl odpověď. „Dnes ti začnu vyprávět o událostech, které vedly k Velké válce. Máme ještě chvíli času, než se začne stmívat.“

✦ II. ✦

„Od stvoření světa utekly tisíce a tisíce let. Tehdy, před Velkou válkou, se země nacházely na vrcholu svého rozkvětu a slávy. Jenomže na světě funguje takový koloběh. Jednou za čas lidé popadnou zbraně, vyvolají konflikt, zdecimují část populace a pak všechno nějaký čas běží od znovu, než se to dostane zase do tohoto bodu. Lidé jsou prostě takoví... To už ale víš, Therrete.“

„Tys to všechno zažil, že?“

„Všichni jsme tohle zažili. Korupce, nespravedlnost, nesmírná lidská hloupost. Vládla tu manipulace, zatajování, demagogie, pravda se stala vyjádřením pro lež. Všechno byla jenom zástěrka, aby nešlo vidět pod pokličku toho šíleného chaosu. Přišel konec, a komu nebylo jasné, že se řítíme do propasti, nakonec zaplatil vysokou daň.“

„Proč s tím bohové nikdy nic neudělali?“

Pokrčil rameny. „Po příchodu zla o svou neomezenou moc přišli. Možná nemohli, ale pokud ano, nebudu daleko od pravdy, že se dívají, smějí se a vsází se, jak co dopadne.“

„Mluvíš o nich, jako kdyby měli lidskou povahu.“

„Stvořili náš svět s nějakým záměrem, dali nám všem do vínku určité rámce jednání a chování. Musejí být úplně stejní. Jenomže k tomu masakru, který jsme přežili, se znovu milovými kroky blížíme. Tahle slepota, neprozíravost a hloupost nikdy lidi neopustí. Příště ti dopovím, jak to dopadlo.“

✦ III. ✦

Therret mezitím prozkoumával svět kolem sebe, vyjížděl na výpravy daleko od domova. Pomáhal lidem, učil se řešit problémy a správně se rozhodovat. Rodičům vydělal i nějaké peníze.

Nejednou se dostal do potíží, ale nakonec z nich dokázal vždy vybruslit. Někdy bohužel i se šrámy, které pro něj znamenaly ponaučení.

Když se léto chýlilo ke konci, otec vzal Therreta k divokým útesům, kde se rozbíjely vysoké vlny moře. Chtěl si ověřit, zda byl výcvik, který podstoupili, skutečně účinný.

Therret stojí s mečem pevně sevřeným v jedné ruce, zatímco druhá ruka je volně svěšená u boku. Jeho postoj je uvolněný, ale jeho oči jsou plné odhodlání.

Souboj začíná. Otec se rozeběhne vstříc svému synovi, zbraň zvednutá nad hlavou, připravený udeřit. Ale Therret je rychlý a obratný. S lehkostí se vyhne útoku a sekne učitele do boku. Ten se otočí a jejich zbraně se srazí. Vyletí jiskry a ozve se hlasité kovové zazvonění.

Na útesech od moře fouká nemilosrdný vítr. Vlasy jim létají ve větru a oni tančí po kamenech a kříží své čepele.

Nakonec, po dlouhém a vyčerpávajícím souboji, získává Therret převahu. V mžiku zaklesne protivníkův meč a vyrazí mu ho z rukou.

Otcův překvapený pohled sleduje čepel, jak letí vzduchem než se opodál, před útesem, zabodne do hlíny. Meč se kymácí ze strany na stranu.

„Jsi připravený.“

✦ IV. ✦

Sedli si na velký kámen na konci útesu nad mořem. Hleděli před sebe, kde se v dálce lámal obzor.

„Naučil jsem tě všechno, co umím. Teď už ti můžu dopovědět zbytek příběhu.“

„Nevím, jestli ti za to dokážu někdy dostatečně poděkovat.“

„Pokud všechno, co jsem tě naučil, správně využiješ, bude to pro mě největší poděkování. A teď k tomu příběhu. Ona ta válka měla tehdy nečekaný začátek. Začalo to tím, když přišla mohutná zemětřesení, sopky i ty podmořské po celém kontinentu vybuchly. Pevnina byla zalita vysokými vlnami z okolních oceánů a moří, řeky se vylily z koryt a vychrlený sopečný popel zahalil oblohu šedým hávem, setmělo se. Rostliny i zvířata hynuly. Výjimečně nás tehdy planeta začala trestat sama.“

„Jak jste to dokázali přežít?“

„Měli jsme obrovské štěstí a sebe navzájem. Celá města se pod zemětřeseními rozpadala jako domečky z karet. Celý svět pokryla panika a bezmoc. Prostě neřízená apokalypsa. Tehdy jsme naše osudy viděli černě...“

„Bohové nehnuli ani prstem, aby pomohli?“

„Ne, možná nemohli, ale možná je bavilo sledovat naše utrpení. Největším nepřítelem se ale stal hlad. Někteří pitomci obětovali své poslední jídlo bohům, ale nic se tím nevyřešilo. Za to církve stále kázaly o vodě, ale sami pily víno naivních oveček, které stále dokola obětovaly své jídlo, aby se snad spasily. Zákony přestaly platit. Nebylo nikoho, kdo by je uplatňoval...“

„Lidi se začali vraždit, že?“

„To si piš, na potkání. Jenom proto, aby tomu druhému urvali kus žvance a přežili další den. Musel jsem tehdy hodně zabíjet, abych nás s matkou ubránil. Nakonec padly paláce, hrady i sídla zbohatlíků. Všechno shořelo na popel a nikdo před řáděním lidí neutekl. Odpravili každého, kdo se jim znelíbil.“

„Slyšel jsem, že to přerostlo v neřízenou občanskou válku.“

„Ano, přehnalas se přes celou střední Lendárii. Oslabila nás. Jih a část severu Lendárie to přečkala bez úhony. Jižané, ti chudáci, už na tom nemohli být hůř, takže si pro nás pro všechny přišli. Severní kmeny taky přežívaly, jak se dalo na holých skalách a už dlouho toužily po krvi

nás, Lendarijčanů.“

„Proto tolik nesnášíme jižany?“

„Víceméně. Jsou jiným etnikem, a když přišli sem, rozpoutali zvěrstva, kterých jsme ani sami nebyli schopni. Protože se svět utápěl ve zmatcích, zaútočili a chtěli si vzít naše země. A ze severu proti nám, nic netušícím, kteří se pachtili v boji proti sobě, vytáhli tisíce a tisíce severanů. Překročili hranice za hlaholu válečných trubek a hromového dunění bubnů. Nešťítili se ničeho jako jižané.“

„A to byl počátek Velké války?“

„Přesně tak, Therrete. Prvních pár dní to byl masakr, ale za pět minut dvanáct jsme začali tahat za jeden provaz. Sice unavení občanskou válkou, ale bojovali jsme o přežití našeho druhu. Spjovali jsme se do obrovských armád, které vedly ti nejzkušenější válečníci. Příznačně se nazývaly Spojené.“

„Pod vlajkou jedné takové armády jsi bojoval i ty? A kde tou dobou nacházela matka?“

„Matka se ukrývala v Karlově kameni, hlavním městě Theory. Tam byla v bezpečí, občas jsme se vídali. Mezitím jsme my muži válčili a umírali pro naši budoucnost. Nezvládli bychom to, kdyby nepomohl Ratradon.“

„Na Ratradonu nepropukla občanská válka?“

„Jako ostrov jsou oddělení od okolního světa. Zvládli nepokoje poměrně rychle zažehnat a zůstali silní. Naši velitelé je obeslali s žádostí o pomoc a Páni z Ratradonu souhlasili. Zmobilizovali vojsko a během týdne vypravili na několik stovek lodí s muži a zásobami směrem přes Středovínský oceán do střední Lendárie.“

„Co vím, neudělali to určitě zadarmo.“

„Zdarma není nic. Za pomoc si nárokovali rozsáhlá území na kontinentu, která jim měla po válce připadnout. Z bezvýchodné situace se dá vždy něco vyždímat, ale museli jsme souhlasit. I přesto válka trvala asi čtyři roky. Nebylo dne, kdyby tahle čepel,“ ukázal na svůj meč, „nepocítila krev. Po válce se Spojené armády postupně rozpustily, lidé se vraceli domů začít nový život.“

„Páni z Ratradonu ale slíbená území nedostali. Místo toho vznikly nové, samostatné země.“

„To máš pravdu, Therrete. Jejich prohnání generálové se vzbouřili a obsadili si území sami pro sebe. Založili zde nové země, jako Větrnov a Kaštanové pobřeží. Pořádek zajistili s pomocí ratradonských žoldnéřů, které snadno uplatili. Oslabená střední Lendárie pod hrozbou nepokojů území pokorně odevzdala vzbouřencům a Páni z Ratradonu rezignovaně stáhli ocas. Revoltě na dálku neměli, jak zabránit.“

„Nikdo je nějak neodškodnil?“

„Ale ano, později dostali pořádně zapláceno, aby jim zacpali pusu. Ale víš, zdá se mi, že se s tím Páni z Ratradonu nikdy tak docela nesmířili.“

„A tehdy jsem se narodil?“

„Ano, narodil ses do nového věku. Tehdy se jednohlasně rozhodlo, že začneme s čistým štítem, proto počítáme nový letopočet. Svět byl tehdy v troskách, ale poměrně rychle se obnovil, teď už bys nic nepoznal. Myslíme, že se bohové slitovali a dali svět do pořádku.“

Therret hleděl před sebe a přemítal nad tím, co mu otec řekl.

„Jsem rád, žeš nemusel tahle zvěrstva zažít. A zdá se mi, že následující příběh bude o tobě, o tvé generaci, která má možnost takovým hrůzám zabránit, aby se neopakovaly...“

Dar

✦ I. ✦

Z Therreta se pod vedením jeho otce stal na místní poměry vynikající bojovník. S tím však postupně neúměrně narostla jeho pýcha a naprostá jistota v sebe sama.

V Severní hranici se koncem léta konala slavnost, dožínky, oslava hojné úrody. Potulní bardí hráli na své nástroje a pěli písně oslavují dávné hrdiny, písně o dálných krajích a krásách světa. Na rožních se pekla selata, kuřata a kachny. Pivo a víno teklo proudem.

Střed vesnice tak ovládla vůně pečeného masa, koření, zápach alkoholových výparů i nervozita karbaníků, kteří často prohráli i svoje vlastní boty. Zkrátka, klasická theorská veselka.

Oslavy vrcholily, Therret propil své úspory, nevnímal svět, pouze se bavil. Choval se nevázaně, nekontrolovatelně. Nenechal se od ničeho odradit. Měl pocit, že mu svět leží u nohou.

Alkohol a ženy. Zbožňovaly ho a on zbožňoval je. Miloval jejich vůni, ženské teplo, nevinnost.

Jednoho rána po mohutných oslavách se probudil uvnitř stodoly ve stohu slámy. Hlava mu třeštila a jak zjistil, byl zcela nahý. A nenacházel se tam sám, vedle ležela dívka a pohled na její skvostné tělo ho z deliria dočista probral.

A tak se měsíc po osudné noci konala svatba. Nečekaná, neboť jeho nastávající čekala dítě. Therret tak za svou ženu pojal Adrianu, jednu z mlynářových dcer. Široko daleko známou svými pomněnkovými očima.

Jeho život se znenadání změnil. Snil sice o slávě a dobrodružství, to ale nyní ustoupilo manželství. Adriana byla až příliš dobrá, milující žena, než aby ji zradil.

Jednoho sychravého dne se totiž Adrianě narodil chlapec, Eradar. Celý po svém otci, oči ale zdědil po matce.

Therret si na současný život postupně zvykl a v důsledku dokázal víc, než se ohánět s mečem v ruce a získal si věhlas a slávu. Postaral se o rodinu, to je to pravé hrdinství.

✦ II. ✦

Za blíže neurčený čas

Světlo mnoha svíček pronikalo skrze barevné vitráže, kreslilo na kamenné stěny kostela tajemné stíny a ozařovalo tváře dvou postav sedících na vyřezávané dubové lavici.

Toto místo, tichý kostel, se pro ně stalo svatyní, místem, kde se nechali oddat za velké slávy před zraky bohů. Právě zde začala jejich nejšťastnější kapitola v životě.

Drželi se za ruce, jejich prsty se proplétaly. Rozmlouvali, jejich hlasy se nesly tichým prostorem, a jejich nejhlubší přání bylo být navždy šťastní. Netušili, jestli bohové existují a dívají se na ně, ale tomuto místu přikládali váhu hodnou plnit ty nejtajnější sny a tužby.

Seděli tam dlouho do noci. Rozebírali jaké by asi bylo žít navěky spolu, bok po boku. Věděli, že každý život pomalu směřuje k jedinému konci, ale odmítali si tuhle skutečnost připustit. Žili přítomností, ale byli spolu tak pevně svázání, že se od sebe nechtěli za žádnou cenu ani pomyšlením odloučit.

Therret by pro svou ženu udělal cokoliv, klidně se zaváže samotným bohům. A ona by neváhala udělat totéž pro něj.

Kostel v Severní hranici, Theorské království

✦ III. ✦

Léta plynula rychleji, než by se mohlo zdát. Therretův syn povyrosl a mladá rodina s pomocí rodičů postupně vybudovala největší farmářské impérium v celé Theoře. Lán po lánu se pomalu šířil jejich vzhlas.

Therret svého otce i matku zbožňoval. Nikdy ani v budoucnu nezapomněl na své kořeny, co ho jeho otec naučil a čím pro něj jeho rodiče byli. Nic ale netrvá věčně a jejich život se časem nachýlil k nevyhnutelnému...

Eradar dospěl a Therret s Adrianou společně oslavili padesáté narozeniny, ačkoli překvapivě vypadali a cítili se stále stejně mladí. Dali by za jejich domněnku i ruku do ohně, ale nechtělo se jim věřit, že by měli bohové nad jejich čistou láskou a srdci pochopení. Přesto dennodenně děkovali za možnost spolu dál bezstarostně žít.

Jak čas utíkal, oba manželé se brzy rozhodli uchýlit do ústraní od zkoumavých pohledů, pomluv a klepů ostatních lidí. Farmu si pod křídla převzal jejich syn, aby dál nesl na svých bedrech dobré jméno a prosperitu.

✦ IV. ✦

Adriana ovšem zemřela jednoho nádherného podzimního dne jako blesk z čistého nebe. Přišla si pro ni znenadání neznámá nemoc a rychle jí vzala život. Therret neměl možnost ji jakkoliv zachránit, rozloučit se s ní, neměl naprosto nic. Zůstal mu jen její snubní prsten, vzpomínky a oči pro pláč.

V záchvatu hněvu Therret jednu poklidnou noc vypálil místní kostel, kde se s Adrianou před zraky bohů kdysi brali. Chtěl se bohům pomstít, upozornit na sebe, ale vypálení kostela bylo pouze na škodu místním.

Díval se z povzdálí na hořící kostel, po tvářích mu stékaly slzy, oheň šlehal do výšky několika metrů, sklo vitráží a kovové předměty se údajně žářem roztekly. Trvalo několik dní, než trosky kostela zcela vyhasly.

Nepříčetnost se střídala se smutkem a absolutní bezmocností. Tížilo ho svědomí. Utápěl se v minulosti. Na dlouhou dobu se skryl před světem ve svém domě. Eradar, jeho syn, byl jediný s kým občas promluvil.

Pak přišla zima, nikdo jí neutekl včetně Therreta. O jedné zvlášť mrazivé noci posedával potichu ve vyhrátém křesle u krbu pohroužen kdesi hluboko v myšlenkách. Čas od času pouze přiložil.

Po hořícím dřevě si vesele tancoval oheň a dřevo pod ním příjemně praskalo. S hlavou podepřenou o dlaň zíral celou večnost nehnutě před sebe. Čekal až ho přemůže spánek.

Venku zafoukalo, schody do patra zaskřípěly a pak zavládlo ticho přerývané praskáním dříví v krbu. Měl nepříjemný pocit, jako by v domě nebyl tak docela sám. Zvedl ze stolku svícen, aby si posvítil za sebe do černočerné tmy.

„Začínám z té samoty bláznit,“ zavrtěl hlavou a posadil se znovu do křesla.

„Ne, nejsi tu sám,“ řekl potichu křišťálově čistý ženský hlas vycházející odněkud ze tmy. Therret sebou leknutím škubl, až ho zamrazilo v zádech. Skoro nedýchal, mlčel.

„Vyjdi na světlo,“ ozval se hlas po chvílce, když se odhodlal vstát. Pár metrů od něj stál kdosi ve tmě.

„Ještě nedozrál čas, abys mě mohl spatřit.“

„Tak kdo jsi, sakra?“ Therret si složil ruce na prsou, aby nebylo patrné, že se mírně chvěje.

„Říkáte mi přece bohyně Matka příroda. Ostatní z trojice neví o tom, že jsem naplánovala tvou návštěvu. Kvůli tobě ale budu riskovat. Přišel jsi už o mnoho, abys dál trpěl v nevědomosti. Povím ti pravdu dřív, než přijdeš i o rozum.“

„Povím ti jedinou pravdu. Má žena má žít, zemřít jsem měl já.“ Po tvářích mu steklo pár nepostřehnutelných slz.

„Věř mi, nic jiného ti nezbývá. Jsme skutečně příčinou toho, proč jsi stále ještě naživu a tvá

žena mezi mrtvými.“

Therret zkameněl. „Tak proto...“, pronesl sám pro sebe. Zaťal pěsti a zaskřípal zuby.

„Proto nestárneš, ale mohu tě ujistit, že o nesmrtelnosti se tu nebavíme. Můžeš ovšem žít třeba tisíce let, záleží jen na tobě jakým způsobem. Sto let tvého života se rovná jednomu roku obyčejných lidí.“

„Ale proč jste to udělali? A proč jste mou ženu zavraždili?!“

Neodpovídala.

„Vy zkurvysyni! Vy...!“ hlesl.

„Mlč! Proč myslíš, že jsem za tebou přišla? Vysmívat se ti?“

„Ano, přišla ses mi vysmát do ksichtu! Nejdřív jste nás udělali šťastnými, abyste pak udělali z mého života hromádku neštěstí a tím mě zničili. Ano, tohle jste přesně vy. Zrádní, ničemní, bídní bastardi!“

Ač nerada taková slova z jeho úst poslouchala, uvědomovala si, že osud jeho ženy ho zlomil. Zachovala proto klid.

„Přišla jsem za tebou, abych ti pověděla v první řadě pravdu. Tvou ženu připravil o život bůh Běhu a Řádu. On je zodpovědný za to, co se jí stalo. Jinak by tvá žena neonemocněla, byla naprosto zdravá. A ten zcela absurdní sen o společném, bezstarostném životě jsem vám splnila já sama. Já bez vědomí ostatních z trojice. Když se o mém činu Běh a řád po dlouhých letech dozvěděl, připravil tě o ženu, abys trpěl za mou opovážlivost zasahovat do záležitostí lidí, respektive do života a smrti.“

„Já..., já nevím, co mám říct. Snažíš se mi vysvětlit, že jsem kvůli tobě přišel o ženu? Prostě se stalo, tak se mi sama bohyně omluví a já to hodím za hlavu? Nevěřím svým vlastním uším!“

„Dá se to vyložit i tímto způsobem, potřebovala bych více času ti vše vysvětlit. Je mi tvé ztráty nadevše líto, ale nedokáží s tím nic udělat. Ráda bych ti pomohla, ale...“

„Vždyť přede mnou stojí sama bohyně Matka příroda! Máš přece moc nad životem!“

„Ano, jsem bohyně a moc nad životem mám, ale ne nad smrtí. Život tvé ženě navíc vzal bůh Běhu a Řádu, ten nejmocnější z nás.“

„Tak ať život mé ženě vrátí on!“

„Ani nevíš, jak bych si to přála. Život nelze vrátit, ani mnou, ani Během a řádem. Život začíná narozením a smrtí končí. Je snadné ho vzít, ale co je mrtvé, mrtvé i zůstane. Jak jsem řekla, mám moc nad životem, ale ne nad smrtí.“

„Zavraždíte i mě? Poplácáte si vzájemně po zádech, jak se vám povedlo dokurvit další život?“

„Ne, alespoň zatím ne. Musíš se skrýt mezi lidmi, pak tě nedokážeme nalézt. Naše moc upadá a když vyčkáš, nebudeme na tebe jednou moc. Věř mi, Therrete.“

„Nevěřím nikomu z vás. Vzali jste mi to nejcennější v mém životě. Svobodu, život a ženu. Raději bych zemřel...“

„Běh a řád je krutý a nelítostný. Ráda bych vše napравила, odebrala ti můj dar, ale nemohu s tím nyní nic provést.“

„Pak slibuji, že si pro svůj původní život jednoho dne dojdou, zničím vás, včetně tebe. Jste jako všichni ostatní... Marně už hledám dost silné nadávky.“

„Nadávkami a urážkami nic nenapravíš.“

„Ty máš nejméně co mluvit! Máš na sobě špínu jako všichni ostatní!“ křičel Therret vzteky celý bez sebe.

„Nes námi přidělený osud pokojně, nepouštěj se do záležitostí, které přesahují tvé hranice.“

„Ne, přestaň moralizova! Já si svůj osud volím sám a jednou se vás zbavím, dokážu to!“

„Žij, Therrete! Pokusím se pro tebe udělat vše, co bude v mých silách, ale nebudu už s tebou moci takto otevřeně mluvit. Tvůj život povede přes mnohé trnité cesty, ale žij, ať to má smysl.“

„Budu žít, abych se pomstil,“ povzdechl si roztřeseným hlasem.

Beze slova pak zmizela, oheň v krbu vyhasl a svíčka se zlovolným zasyčením rovněž.

Therret jako opářený stále zíral do tmy, projel jím obrovský a nepopsatelný vztek. Popadl nůž a vyběhl z domu do tmy přes závěje sněhu směrem na hřbitov. Krajinou znělo vytí vlků.

Jako smyslů zbavený se slzami v očích padl kolena do sněhu před hrobku své rodiny. Na náhrobek pak položil snubní prsten svůj a své zesnulé ženy.

Bez zaváhání si přejel nožem přes dlaň. Sevřel ji a cedil skrze ni krev. Stékala na prsteny a zasněžený náhrobek, až vytvořila červenou kaluž. Tu noc přísahal, že se jednou pomstí.

✦ V. ✦

Therret se jen těžko srovnával s tím, co zjistil. Změnil se. Z manžela, který žil v poklidu se svou rodinou, na člověka, který příliš neváhal prolít krev.

Svět čeká a Therret byl připraven. Musel splnit svou přísahu. Jeho rodiče ho od toho vždy zrazovali, ale právě teď mu nic jiného nezbývalo. Kromě syna, Eradara, přišel o vše.

Na jaře se vydal na cestu. Před odchodem se svěřil svému synovi a předal mu rodový meč, aby ho zase on jednou mohl předat dál.

Výměnou našel náhodou pod podlahou svého domu schránku s prazvláštním ingotem, který tam nejspíše ukryl jeho otec a nestihl mu o něm říci.

Od té doby byl neustále na cestách, lidé kolem něj umírali a on žil. Prošel kus světa, ale s ingotem nalezeným pod podlahou domu nikde nepochodil.

Sebevzručnější kovář dával od zvláštního ingotu tepajícího starobylou aurou ruce pryč. Pomohli až tajemní elfové, znalci metalurgie. Poslední zbytky staré přežívající rasy, která tehdy za Velké války pomohla zastavit invazi seveřanů, aniž by se o tom nějak zvlášť někdy mluvilo.

O příchodu Therreta do elfí říše v Prastarém hvozdu se vypráví příběhy. Některé pravdivější, jiné příkrášené. Přesto ho k sobě na nějaký čas neochotně přijali, aby dokázal, že je hoden vykování meče.

Aby se člověk dočkal pocty pobývat v Prastarém hvozdu mezi elfy, byla zvláštní výjimka. Elfové s lidmi nikdy nijak nenavazovali vztahy. Lidé a jejich jednání totiž vždy přinášelo zkázu a neštěstí.

Oni ale vědí, chápou a vidí víc než ostatní, a proto Therret nemusel nic moc o svém nešťastném osudu vysvětlovat.

Přízeň elfů si Therret získal brzy a odměnou mu byla unikátní čepel. Z počátku byl ingot neblomný, nechtěl se nechat vykovat. Elfský kovář tvrdil, že tak ingot nakonec rozhodl jen z vlastní vůle a podvolil se ohni a kladivu.

Podobný meč s jistotou na celém světě nikdo nevlastnil. Jedenapůlruční, lehounký, nepředstavitelně pevný, kovově šedé barvy, lesknoucí se na denním světle. Jen horko těžko se otupí. Zdobenou rukojeť měl zhotovenou ze stoletého dubu, omotanou kůží vzácného jelena. Therretovi meč sloužil dobře a stal se z něj věrný společník. Nazýval ho různě.

V krvi je vepsán život

✦ I. ✦

Uběhlo mnoho let, psal se rok 507 n.l. Svět se dávno vzpamatoval z následků Velké války a změnil se. Ačkoli se zdálo, že je dočista zkažený. Dobro ani zlo se ve skutečnosti vzájemně nepřevyšovalo.

Therreta ani po této době neopustila touha po pomstě, ale dávné události mu přestávaly tak často tížit svědomí. Přesto pátral, jak se bohům pomstít, ale odpověď nikde nenacházel. Občasnou bolest ve svém nitru tišil ženami...

Za řadu let, která uběhla od doby, co se vydal na cesty, se poznal s mnoha známými, mocnými a bohatými lidmi. Často ho hostili ve svých sídlech už jen kvůli tomu, aby jim povyprávěl dávné a zapomenuté příběhy. Jedním z těch lidí byl theorský král Lingart z rodu Denetů. A byl to skutečně typický příklad krále.

Muž silnější vyjedenější postavy s vytríbeným vkusem. Pečlivě pěstěné kratší vousy a delší kaštanové vlasy. Kulatější obličej a mlsný jazyk, jenž dokázal pojmout litry vína, ale i talíře plné jídla. S mečem si byl jistý, na koně mu museli pomáhat. Ale ani roky vytrvalého chlastání neochromily jeho mozkové závity. Naopak. Přes to všechno šlo o velmi rozhodného panovníka, který věděl, jak vést svoji zemi a lid.

Sám Therret dostal toho roku příležitost, aby se ujal tajné akce na rozprášení vrahů, kteří zosnovali vraždy a únosy vysoce postavených občanů v Theore.

Důvod jejich počinání byl neznámý. Za vším ale hledej něčí peníze. Jejich řádění mělo vyvrcholit vyvražděním královny rodiny a utnutí rodové linie Denetů, nevyjímaje zavraždění krále. To mělo vyvolat pád říše a neřízenou anarchii.

✦ II. ✦

Roztával poslední sníh, rašily pupeny na stromech, rozblácené louky se po zimě měnily v zelené koberce. Vítr byl ale ještě chladný. Hlavním městem Theory, Karlovým kamenem, procházela ulicemi pod královskou baštou skupina vojáků, v jejichž čele stál Therret.

Nenápadně postupovali zapadlými ulicemi města. Smrad, špína a rozblácené cesty. Zanedlouho však dorazili k jednomu z mnoha domů nalepených na sobě, jako buchty v pekáči.

„Nemají kam utéct, na druhé straně čeká další posádka. Vyraďte dveře. Kdo se vzdá, toho prozatím ušetřete,“ řekl polohlasně Therret tasící meč.

„Za krále!“ zvolala skupina vojáků. Měšťané se v onen okamžik zděšeně rozutekli, zavřeli okenice na petlice a dveře na závory. Dva z oddílu vyrazili dveře a Therret vlétl jako první dovnitř.

Tma, kotoul přes rameno, máchnutí mečem a výstřik horké krve. První mrvý. Therret stál na nohou, vojáci za ním vběhli dovnitř. Někteří z překvapených vrahů prchali, jiní se vyřítili ze stínu. Řinčení ocele přilákalo další, ale nebylo jim to co platné. Oddíl v čele s Therretem je natlačil až ke zdi a rozsekal, zatímco ostatní vojáci jim kryli záda.

Jakmile obsadili první místnost, rozrazili dveře do další. Za nimi je už čekali nepřátele s kušemi v rukou. Vypálili salvu z pouhých několika metrů. Jeden z vojáků se hroutil k zemi prospěkovaný šipkami. Therret ho na poslední chvíli zachytil a přidržel si ho jako štít před sebou, dokud neustoupil zpět.

„Co teď, pane?“ zařval jeden z vojáků.

„Musíme se tam za každou cenu dostat. Posádka na druhé straně bude jen držet dveře,“ ukázal obrazně dopředu. „Náš úkol je jasný. Popadněte cokoliv, co může sloužit jako štít. Vběhneme tam na tři!“ Sám Therret sebral ze země víko od sudu válející se u zdi.

„Raz, dva, tři.“

Akce se seběhla rychle. Vběhli přímo do rány nepříteli s improvizovanými štíty v rukou. Šipky zasvištěly. Nácky zasažených královských vojáků nepředčil řev vrahů, kteří hned vzápětí okusili chladnou ocel.

Jeden z mnoha útočníků zahodil kuši, vytáhl dlouhý tesák a promáchl snažíc se zasáhnout Therreta. Odzbrojil ho a následovala rána plochou stranou čepele do hlavy. Útočník ztratil vědomí a sesypal se na zem. Therret věděl, že bude potřebovat někoho vyslechnout.

Oddíl mezitím pozabíjel poslední zbytky odporu v místnosti. Přeživší mezitím zbaběle prchli k druhému východu. Ten už byl dávno zablokován záložní posádkou zvenčí, aby se nikdo nedostal ven. Nastal masakr. Vrazi namačkání na schodech u zablokování východu neměli možnost, jak se ubránit královým mužům.

Jakmile se snesl prach a utichlo bolestné sténání, pokusili se identifikovat mrtvé. Král chtěl hlavu jejich vůdce veřejně vystavit pro výstrahu. Jeho tělo ale nenašli, ačkoli informátoři o jeho přítomnosti mluvili jasně.

Vojáci chystající se v čele s Therretem na útok proti úkrytu vrahů, Karlův kámen, Theorské království

✦ III. ✦

Kapky vody dopadající na zem přehlušoval klapot bot Therreta přecházejícího z jedné strany temné kobky na druhou. Byl zadumaný, přemýšlel, rukou si mnul bradu. Před ním visel v okovech lapený vrah. Výslech trval už několik hodin. Těžko lze říci, jestli byl unaven více Therret nebo jeho vězeň.

„Mmm, a to má být vše?“ otázal se chladně na spoutaného muže v okovech.

„Jak říkám. Pust' mě!“

Therret se napřáhl a udeřil muže do žeber. „Já tady rozhoduju o tom, co s tebou udělám!“

Vězeň si odplivl krve.

„Opravdu nevím, kdo nás najal,“ kroutil nesouhlasně hlavou. „Já se chtěl jen přiživit stejně jako ty, který ste povraždili.“

„Ale někdo vás přece musel vést. Budu od tebe potřebovat místo, kde se nachází.“ Therret však tušil, že mu nebude chtít nic víc prozradit. Tak i tak byl jeho osud zpečetěn.

„Vy tupci! Při útoku tam nebyl!“ Bolestně zachrchlal a vynasnažil se zasmát.

Další rána pěstí tentokrát do obličeje se rozlehla po kobce. „Teď mi povíš, kde ho najdu, ano?“

„A pustíte mě?“

„Mě se vyplácí nepokoušet! Podmínky tady kladu já,“ ohradil se proti muži. Poté sebral jednu ze svíček a chrstl horký vosk vězni do obličeje. Zasyčel, jak se přichytil na kůži a ubožáka bolestivě popálil.

„Ty zkurvenče, to pálí!“ zakvičel a začal sebou házet, až zařinčely okovy.

„Povíš mi, co chci, jinak tohle nikdy neskončí, rozumíš?“ Therret se odhodlaně postavil proti vězni s rukama opřenýma v bok.

„Mistr nás pomstí, najde si tě. Zjistí, kdo stál za tím útokem. Králův kuřbuřt!“ Mezi slovy jen těžko potlačoval bolest. Z obličeje zastříkaného vařícím voskem se ještě kouřilo.

Uchechtl se a mávl rukou. Otočil se a popošel ke dveřím kobky, zaklepal. Dovnitř vešli dva strážníci.

„Nic víc z něj zatím nedostanu. Zítra budu pokračovat.“

„Chcípneš, ty čubčí synu!“ zařval vězeň na Therreta, než za sebou zabouchl dveře.

Do hledání vůdce vrahů se zapojila celá řada lidí, ale nikomu se ho nepodařilo vypátrat. Přesto byla akce úspěšná a od té doby vraždy ustaly.

Therret si uvědomoval, že vše jednou vypluje na povrch a poslední z tohoto rozprášeného cechu si ho najde. Bude to něco stát, krev, oběti, možná i život. Vzpomněl si, co mu jednou řekl otec. „Během konání velkých skutků teče krev,“ pověděl si sám pro sebe.

Noční příhoda

✦ I. ✦

Lucerny rozestavěné po rozlehlé členité místnosti tento prostor matně osvětlovaly. Den pomalu ustupoval podvečer. Byl tehdy konec léta a Therret spokojeně posedával mezi oknem a schodištěm za jedním z mnoha stolů ve velkém lokále. Popíjel dobře vychlazené pivo. Hořké, mělo říz.

Po tom všem, co se událo, se rozhodl si na nějaký čas odpočinout. Měl dost zabíjení a levných kurev v Theore. Marilské císařství je skvělé místo, kam se mohl na nějakou dobu v klidu zašít.

Srdce hostince se sestávalo z výčepu obsazeném žíznivci dotěrnými jako vosy. Hostinský čepoval jedno pivo za druhým. Menší, mírně obtloustlý, holohlavý, navlečen do bílé umaštěné zástěry.

Dva mladíci, jeho synové, lítali s náložemi korbelů a roznášely, co jim síly stačily. V kuchyni chystala manželka výčepního spolu s dalšími děvečkami jídlo.

Vzduch se zdál vydýchaný, těžký, plný alkoholového oděru.

Therret upíjel z korbelu, pozoroval přítomné, přičemž občas zavadil pohledem o dívku či ženu, aby si ji lépe prohlédl a zhodnotil přednosti. Většinu hostů totiž tvořili nezajímaví obchodníci, žebráci plazící se po zemi a hledající zbytky jídla. Vojáci, žoldáci, hudebníci, obyčejní lidé lopotící se přes den na místních polnostech či nějakí podivíni. Jeho pohled přesto nakonec sklouzl k ženám, ty vypadaly mnohem zajímavěji.

Později během večera dorazila skupina žonglérů. Polykali meče, bavili obecenstvo kouzelnickými triky a užívali si pozornosti. Od lidí si vysloužili nejen vřelé ovace, ale i peníze a veselé, nesrozumitelné opilecké výkřiky. Koho by takovou zábavu nebavilo sledovat.

Hodinu od hodiny hudba nabývala utahanosti. I Therret konec konců začal pociťovat únavu a chuť si jít lehnout do postele. A tak zaplatil a vstal od stolu.

✦ II. ✦

Stál právě tak v polovině schodiště, když se dveře od hostince rozlétly dokořán. Dovnitř vběhl jeden ze strážných s hrůzou v obličeji. Vykřikl na celý lokál, chtěl osazenstvo pravděpodobně před něčím varovat. Zběsile gestikuloval, ale nemělo to pražádný význam. Kromě Therreta byli všichni do jednoho ožralí jako prasata.

Strážný mávl našťavaně rukou, protože věděl, že jeho snaha nemá žádnou cenu a vyběhl z lokálu opět ven. Therret se bez jediného zaváhání vydal za ním. Tasil meč.

Venku panoval až mrtvolný klid.

Therret popošel až za palisádu, kde u země světélkovaly trsy ohořelé trávy. Tam se mu naskytl ohavný pohled.

Po zemi se válelo několik těl místních lidí. Zohyzděných, popálených, jednoduše mrtvých.

Puch spáleného, lidského masa spolehlivě předčil všechny Therretovy představy. Snažil se nedýchat, aby se z toho smradu nepozvracel. Onen strážný z hostince zaujatě odtahoval těla na dvoukolku.

„Hej ty, co se to tu stalo?“ zeptal se naléhavě Therret.

„Už jsem si myslel, že mi nikdo z těch vožralů nepomůže. Nějakej magor zastavil tyhle lidi, pořávil na ně něčí jméno a pak všechny v mžiku pozabíjel. Nedokážu to vysvětlit, odněkud vyšlehl plamen a bylo vymalováno.“

„Čí jméno?“ zeptal se chladně.

„Já nevím, něco jako vrána, krocan nebo havran? Prostě nějaký pták. Nechápu, co to mělo znamenat. Ti lidé byli nevinní. A co teď? Jsou mrtví jen tak pro nic za nic.“

Therret se vděčně uchechtl nad představou, že by ho lidé nazývali krocanem nebo vránou, namísto havranem. „Víš, kterým směrem ten dotyčný utekl?“

Strážný ukázal do tmy. „Támhle tudy. Měl jsem štěstí, že mě asi jako jediného nezabil.“

Nejspíš z milosti.“

„Asi proto, abys mohl pak vyprávět,“ protočil očima.

Nahlas polknul. „To určitě... Jsem rád, že žiju, a ještě o tom budu všem vyprávět.“ Poklepal si na čelo.

Therret se zahleděl do tmy.

„Snad tam nechceš jít, mladej? Potřebuju tady pomoci.“

„Chci, tohle musí skončit.“

„Co? Už to skončilo. Na tyhle je zákon krátký.“

„Není to tu bezpečné. Radši běžte domů.“

„A kdo se postará o těla? Nejsem hrobník, ale co mám jako dělat? Nechat je tu hnít?“

„Opakuju se naposledy, teď jděte domů.“

Therret pozvedl volnou ruku, přivřel oči a v dlani se mu zjevilo modré tlumené světlo kineze. Rozhlédl se kolem, nechal oči přivyknout tmě, aby pak do ní následně vešel. Bedlivě pozoroval a naslouchal. Strážný na něj jen vyjeveně civěl.

Vlahý letní vítr šustil sem a tam suchou travou. Krok za krokem postupoval Therret kupředu, vzdaloval se od hostince. Po několika minutách chůze se náhle něco pohnulo ve křoví kdesi před ním. Světla hostince už dávno nebyla vidět. Napjal ušní bubínky.

Bez varování a náhle se ze tmy vynořil člověk kompletně zahalený do černého a kápě shrnuté do obličejce. Agresivně zaútočil. Pouze při svitu kineze zasvištěla útočnickova čepel. Therret věděl, co má dělat. Odrazil ji, chybělo málo a útočníka by i odzbrojil. Zahalený protivník se však vysmekl a zaječím skokem se udržel ve stoje a plně bojeschopný. Před světlem kineze ustupoval elegantně jako kočka do tmy, stala jeho dokonalým spojencem. V ruce třímal krátkou zakřivenou dýku.

Chvilku proti sobě obcházeli kruh, protože se nikdo neměl k útoku jako první. Když už se tak stalo, seběhlo se to velice rychle. Zahalený útočník očividně neměl ve zvyku vyčkávat. Vytáhl odněkud malý nožik a vrhl ho proti Therretovi. Ten čepel duchapřítomně odrazil kinezí.

Maskovaný zavčas provedl rychlý výpad. Therret byl chytřejší, zmátl ho a na poslední chvíli uhnul na opačnou stranu. Útočník to nečekal a pokusil se ve tmě naslepo seknout, ale zcela zbytečně promáchl, aniž by cokoliv zasáhl. Therret ustoupil a světlo v dlani nyní pustil, aby se vzneslo nad ně a rozjasnilo se.

„Hledal jsi mě?”

„Hmm, někoho jsem skutečně hledal. Seš snad Havran ze Severní hranice?“

„Nemám důvod lhát. Jsem to já.“

„Výborně. Má oběť mi přišla přímo do rány. Konečně,“ vydechl neznámý s uspokojením. Zařvalo kvůli tomu tolik nevinných lidí, ale k mému štěstí kdosi vyžvanil, že jsi na tažení v Marilu. A skutečně jsi, ale už moc dlouho nebudeš.“

„Počkat... Nejde mi do hlavy, jak ses dozvěděl, že sedím zrovna v tomhle hostinci?“

„Byl jsem ti na stopě už nějakou dobu. Tamten idiot, kterého jsem nechal naživu, mi snaživě popsal, že tam někdo tvého popisu spokojeně popíjí. Celkem náhoda, že jsem tě našel.“

„Aha... Pěkné, opravdu pěkné, ty vraždící magore,“ odvětil ironicky.

„Ha! Věděl jsem, že tě překvapím. Zbývala už jen návnada, povraždil jsem pro efekt pár civilistů a donutil toho idiota, aby šel zburcovat celý hostinec. A jelikož jsi velký ochránce lidu, běžels jim ihned na pomoc.“

„Úžasné, mám tě pochválit?“

„Bohatě mi stačí, když tě konečně zabiju,“ zavrčel.

„Může to skončit i jinak...“

„Ne, neměl ses plést do záležitostí podsvětí.“

Znovu se pustil do Therreta, krátká zbraň proti meči. Rachot jejich souboje se v nočním tichu musel šířit neskutečně daleko. Po úporném vykrývání se Therretovi povedl ukázkový protiúder, kdy kinetickou vlnou vyrazil čepel útočníkovi z ruky.

Využil odzbrojení a překvapeného protivníka pevně sevřenou pěstí udeřil do obličeje skrytého pod kápí, zavravoral a pak následoval další úder. Zpod kápě začala maskovanému odkapávat krev.

Čistý sek a pronikavá bolest, maskovaný přišel o ruku od lokte dolů. Úpěnlivě zařval bolestí, z rány tryskala červená jako voda z okapu. Odpočel se s bolestným rykem o kousek dál.

„Než zhebneš, odpovíš mi na pár otázek! Tos po mně pátral jen kvůli tomu, aby ses pomstil za všechny ty nicky? Nebo snad za nějaký vyšší význam? Chápu, v takovém podniku se muselo prát spoustu peněz, měli jste asi dost plánů. Tví nadřízení asi nečekali, že vás vyvraždíme a tenhle neúspěch rozvrátit Theoru, musel nasrat dost lidí. Kdo tady tahá za nitky? Pověz.“

Odplivl si. Nic neříkal, marně si tiskl krvácející ránu.

„Mluv!“ zařval Therret. „Naštěstí v Theore už nemáte žádnou moc, proběhly desítky čistek. Ale teď od tebe potřebuju jména tvých zaměstnavatelů.“

Neodpovídal. Ticho vyplnil několika bolestivými vzdechy. Strhl si kapuci, aby mu Therret viděl do obličeje. Více než o Therreta se však zajímal o svou amputovanou končetinu, ale jen na oko.

„Ano, ano, měli jsme rozjetý geniální plán, ale král si musel k naší škodě najmout někoho, jako jsi ty. Holt někdo líže prdele králům, někdo chce spravedlnost. Věci mohly dopadnout jinak.“

„Určitě, každý zmrda má pokaždé ty nejlepší úmysly a dovede si to zaonačit.“ Pomalu ho obcházel kolem dokola.

Odpovědi byly pouze stále těžší vzdechy naplněné bolestí, které přerývaly magické noční ticho. Muž z posledních sil stál na nohou a nenápadně pozoroval a vyčkával, až Therret udělá chybu. S jeho zraněním mu nezbývalo moc času.

Therret chtěl informace, popíchoval ho a doufal, že se snad dozví ještě něco dalšího. Držel si odstup, ale na okamžik pohlédl někam do tmy, kde cosi nezvykle zašustilo v trávě. Bylo fatální chybou spustit z toho člověka oči.

„A tak to končí, bohužel...“ odplivl si znovu krev. Vytáhl druhou rukou další skrytou čepel a z posledních sil zaútočil zespodu, tak jak útočí vrah. Bleskově, neslyšně a překvapivě.

Přímo mezi ně ze tmy na poslední chvíli vyletěl stín. Štíhlý s ženskými tvary, delšími vlasy a příjemnou vůní skořice. Ostří zajelo hluboko do jejího těla až na doraz. Vrah s leknutím vytřeštil oči. Pustil zabodnutý nůž a odstoupil o krok vzad. Žena se odpočala s ostřím v těle o kousek dál. Jen tak tak stála na nohou, vravorala.

Vrah se kamenně usmíval, tvář měl už bílou jako sníh. Therret už nemohl vyčkávat, rozehnal se mečem a roztal muže od lebky až po hrudní kost. Zbavil se tak konečně poslední krysy. Ohlédl se za ženou.

„Jak se tu vzala...“ hlesl překvapeně do nočního ticha.

Zářivě bílá košile té mladinké slečny začala chytat rudou barvu. Upustila kord a skácela se na zem, přičemž ji zachytil do náručí a volně položil na travu. Klekl si vedle, odhrnul jí vlasy z čela. Černé, lesklé a vzadu sepnuté do ohonu. Oči měla barvitě modré, uchvacující. A těžce oddychovala.

„Ten bastard! Ahhh!“ zasyčela potichu. Měla mimořádný hlas. Pevný, ale stále příjemně ženský. Tiskla si ruku k ráně, nepomáhalo to a propadala panice. Život jí protékal doslova mezi prsty.

Therret sebou zděšeně škubl. Rvalo mu srdce, když tu ženu viděl umírat. Byla ještě tak mladá, nevinná a kdo ví proč, ale z nějakého důvodu se objevila na nejméně pravděpodobném místě.

Odsunul jí z krvácející rány ruku, rozepnul knoflíky na košili a začal sám tisknout. Přičemž druhou volnou rukou vytáhl z kapsy malou ampulku matného roztoku. Něco málo o ranhojičství věděl a elfové mu kdysi prozradili víc.

Vynaložil obrovské úsilí, aby ji udržel při plném vědomí. Ampuli proto rychle odšpuntoval

a donutil ji celý obsah vypít. Pak už jen pozoroval, jak se z její čisté, mladé tváře vytrácí barva. Neustále klečel vedle a hladil ji po ebenově černých vlasech. Trásla se strachem, protože věděla, že nezadržitelně umírá.

„Ať jsi kdokoliv,“ prosil sám pro sebe zoufale, „neumírej, dostanu tě z toho a pak si vše vyslechnu.“

Její jasné modře akvamarínové oči pozvolna pohasínaly.

„Tvé jméno, řekni mi ho...“

„Em... Emily,“ vyslovila skoro neslyšně skrze takřka nehybné rty.

Dozrál čas. Vytáhl druhou ampulku a její obsah tentokrát vylil přímo do rány. Zasyčelo to, jako když se vaří voda. Pak teprve ztratila vědomí.

Konečně, měl volné ruce, aby mohl čepel vytáhnout z těla. Ze tmy vyšel kdosi další a beze slova mu pomohl...

✦ III. ✦

Následující ráno

Neznámý muž zpražil Therreta pohledem. „Promluvme si.“

„Předně, bude v pořádku?“ Therret se zadíval provinile do stolu. „Ta dívka,“ dodal.

„Udělal jsi víc než dost, za což jsem ti vděčný. Elfi lékařství, co? Je vzácné, že člověk ovládá nauky takřka vymřelé rasy.“

Pokýval pouze hlavou a nechal muže mluvit.

„Ženy jsou občas impulsivní, Emily až moc. Doufám, že stojíš za její nasazený život.“

„Udělám cokoli!“

„Kecy, dokud tvoje cokoli neuvidím, neuvěřím. A mimochodem, jmenuju se Renry.“ Podal mu přes stůl ruku.

Renry byl asi tak středně vysoký, neuvěřitelně dobře stavěný svalnatý muž. Jeho přísný pohled umocňovala ne příliš hluboká jizva táhnoucí se od čela přes obočí až k tváři. V srdci mohl být dobrák, ale zahrávat si s ním nemuselo dopadnout dobře. Odhadoval mu něco mezi pětatřiceti až čtyřiceti lety.

„Therret, říkají mi Havran ze Severní hranice.“ Podal mu ruku, stiskl a potřásl.

Stisk Renryho ruky by se dal přirovnat přinejmenším svěráku. S jeho silou by mohl vymáčkávat z kamenů syrovátku. Therret si pod stolem bolavou ruku ještě dlouho nenápadně masíroval.

„Hospodo! Dvě piva!“ zahulákal Renry a otočil se zpět k němu. „Havran, jo?“

„Už se to nese,“ ozvalo se zpozzdálí.

„Jak jsem řekl. Hele, naprosto nic nechápu. Kdo jste?“

Mezitím hostinský na stůl položil dvě čerstvě načepovaná piva.

„Na to, kdo jsme a co jsme, je ještě moc brzy. Sledovali jsme toho muže, měli jsme s ním nevyřízené účty. Byl obrovskou hrozbou. Pak se to zvrtilo, když ses tam objevil ty. Já bych teda pro tebe krk neriskoval, ale Em si postavila hlavu. Neudržel jsem ji, je jak utržená ze řetězu.“

„Ehm, takže jsme měli společného nepřítele?“

„Radši mi řekni ty, co to mělo s tím šilencem, vrahem, znamenat? Všechno si vyslechnu.“ Napil se plnými doušky a podle blaženého výrazu tváře mu chutnalo.

„Šlo o jeho pomstu, byl vůdcem vrahů z Karlova kamene.“

„Takže jsi strkal nos, kams neměl a on po tobě šel?“

„No, teď už o tom nejspíš můžu mluvit. Spolu se svými kumpány vraždili vlivné osoby, zosnovali únosy a brousili si zuby i na krále.“

„Nech mě hádat,“ sarkasticky dodal „aby ses ukázal, vrahy jsi ve jménu krále vybil a získals uznání. Úkol jsi splnil, až na to, že ti jejich vůdce unikl mezi prsty, že?“

„Tak nějak... jen ten konec je nepřesný.“

„A my si říkali, jak to, že z čista jasna do jednoho zdechli. Ulehčil jsi nám z počátku práci,

aniž bychom měli ponětí o tom, čím je to zásluha. Pátrali jsme po té svini celou věčnost, ale ten parchant byl rychlejší a přišel si pro tebe, souhlas?“

„Ano...“

„Hezký, tohle by jeden nevymyslel.“ Smích zalil dalším hltém piva.

„Víte, pro koho pracoval?“

„Pro někoho z Marilu, možná z Arky. Přijďme na to.“

„Dobrá. No, a kdo tedy jste?“

„Tohle ti opravdu nemůžu prozradit, ale podle všeho máme společné objekty zájmů, jen my ve větším měřítku. Rádi bychom se o tobě dozvěděli víc.“

„Proč? Nehodlám nikomu skočit na špek,“ namítl.

Renry se místo odpovědi napil a vyčkával, až bude Therret pokračovat.

„Co po mě chcete?“

„Mmm..., dobrá, něco málo ti řeknu. Jsme členy jednoho takového seskupení, naším cílem je vymýtit zlo a zbavit svět bohů. Teda, těch sráčů, bohy je nechceme nazývat. Vsadil bych se, že ty mluvíš úplně stejně.“

„Trefa! To by ale mohl říct každý a skutek taky třeba utek.“

„Když myslíš...“

„Vyhovuje mi takový život, jaký mám,“ řekl nakonec.

„Děvky, chlast, zábava, cestování? Skutečně bezstarostná jízda...“ přivřel oči.

„Nic ti po tom není, jste pro mě cizí. Sice jsme se potkali za zvláštních okolností, ale to z nás nedělá spojence, rozumíš?“

„No, nic netrvá věčně, pamatuj si. Hledáš objekty zájmu na špatném místě.“ Nuceně vydechl nosem a naklonil se k němu. „U nás,“ opravil se „mezi námi bys měl možnost se za vše pomstít. Možnost vyniknout, něco bys dokázal.“

„Tahle nabídka mi přijde až moc dobrá.“

Zakroutil hlavou. „Nabízím ti jedinečnou příležitost. Viděl jsem, jak umíš bojovat, používáš kineze, máš očividně zkušenosti. Potřebujeme nutně takové lidi.“

„I kdybych chtěl, nemůžu se rozhodnout teď. Mám konečně život tak nějak ve svých rukou. Nemám důvod se přidávat k partě nadšenců.“

„Partě nadšenců? Mohl bych tě tady a teď rozlámat jako třísku.“

„Neuděláš to,“ řekl schválně sebejistě.

„Chmm, seš ale vedle. Znovu opakuju, nic netrvá věčně, příteli. Nechceme, aby ses rozhodl teď. Budeš mít dost času na promyšlení. Věř tomu, že až to budeš nejvíc potřebovat, potkáme se a budeš souhlasit.“

„Určitě, pořídím si kouzelnou lampu, a jakmile budu mít potíže, pohladím ji a ty mi přijdeš na pomoc. Mám na čele jitrnici nebo jelítko?“ pousmál se a dopil zbytek piva.

„Tomu jsem se měl zasmát?“

Therret mlčel, jen pozvedl obočí.

„Nezlehčuj to, chlape. Emily mezi vás nemusela skočit a mohls skončit ty s dýkou v břiše. Takhle teď projevuješ vděčnost?“

„Život pro mě nasadila ta dívka, ne ty. Jsem vděčný jí.“

„Máš dobré srdce, které je dnes vzácností a bystrý a zdravý úsudek, což je dnes výsada menšiny a tu nevychovanost přede mnou jenom hraješ. Neskrývej něco, co skrýt není možné.“

„Jak jsi řekl, třeba mi jednou nic jiného nezbude,“ pokrčil rameny. „Jen bych rád poděkoval té, ehm... slečně, za záchranu.“

„Emily? Teď ne, potřebuje klid. Přežila, ale její stav je vážný. Spí.“

„Kolik jí vůbec je? Vypadá dost mladě.“

„Víc, než si myslíš. Jednou se jí třeba zeptáš sám. A proč se zajímáš o obyčejnou holku z party nadšenců, jak sám říkáš?“

„Chci jí prostě poděkovat, třeba napsat vzkaz nebo tak něco, když mě za ní nechceš pustit.“

„Líbí se ti snad nebo co?“

„Máš pěkně debilní otázky. Víš to?“

„Poslyš, svět je malej a já věřím, že tohle není naše poslední setkání. Třeba se ti příležitost poděkovat ještě naskytne. Rád jsem tě poznal, Havrane. Skutečně, i když tys moc slušnosti nepředvedl.“ Renry dopil pivo a vstal od stolu. „Nezdržuj se. Budou tu slídit špehové vyslaní Velkým sněmem a nejspíš i samotným císařem.“

„I já tebe, Renry. Měj se dobře.“

Therret se za své chování možná trochu zastyděl. Na svou obhajobu ale mluvil s cizím člověkem, od kterého nevěděl, co ve skutečnosti čekat.

Není všechno zlato, co se třpytí

✦ I. ✦

Mělo jít o poklidnou dovolenou ve víru zábavy s návštěvou vyhlášených bordelů. Po nezávidění hodné situaci urychleně vycestoval pryč ze země. Dobrých pár let se už neukázal v Severní hranici, a jelikož se jednalo o jeho rodiště, na čas se tam rozhodl ukrýt.

Podzim přišel ve znaku větrem odraných korun stromů a mnohobarevných listů. Netrvalo dlouho a nastala ledově mrazivá zima a Therretův dům zasypal sním svou příkrývkou. Nastaly dlouhé zimní večery.

✦ II. ✦

Z krbu občas vyletěly oharky, které slabě světélkovaly, než zcela pohasly a ztratily se v šeru místnosti. Therret seděl v tichém zamyšlení, obklopen stíny a praskotem dřeva. Vzpomínky na Renryho a Emily ho neopouštěly, pevně se mu vryly do mysli a odmítaly se vytrátit.

Každou noc ho trýznilo svědomí kvůli neuskutečněmu rozloučení s Emily. Styděl se, že ho zachránila dívka, která sotva dosáhla dospělosti. Ta absurdita situace ho pronásledovala – měl to být on, kdo ji ochrání, ne naopak.

Aby rozehnal chmurné myšlenky, navštěvoval přes zimu místní hospodu. Drželo se tam teplo a dobrá nálada. Nic lepšího, než příjemnou společnost místních vyhledat nemohl.

✦ III. ✦

Jednoho dne zaslechl Therret nárazet cosi do dveří jeho domu. Stále dokola. Venku někdo usilovně odhrabával sním. Po několika minutách to ustalo a ozvalo se mohutné zabouchání na dveře.

„Haló? Jste tam sakra? Pojd'te mi vtevřít! Vždyť tu umrznu, chlape!“ naléhavě zaduněl hluboký mužský hlas.

Therret obezřetně popošel ke dveřím a neochotně otevřel. Před prahem netrpělivě postával sněhem pokrytý muž. Zmrzlý až na kost, zabalený do kožešin s teplou čapkou na hlavě, zpod níž mu vykukovaly delší, nečesané, prošedivělé vlasy. Na prsou se mu leskl připnutý odznáček Theory.

„No, to je dost,“ vydechl úlevně a oprášil si od sněhu mroží knír. Do domu začal vnikat chlad. „Na co tak koukáte? Pustíte mě dál? Mrznu, člověče!“ Promnul si rukavicí červený nos.

„Jo, jistě.“ Therret uhnul na bok a pokynul dovnitř.

Muž vešel, zabouchl za sebou dveře a sundal ze sebe horní vrstvu kožešin a huňatou čepici.

„To koukáte, co? Musel jsem se prohrabat,“ přešlápl z jedné nohy na druhou, aby přenesl váhu. „Nevadí, že jsem si venku v kůlně uvázal koně?“

„Nevadí, ale pořád nechápu, co tu děláte?“

„Ach, promiňte. Moje způsoby,“ zasmál se.

„Královský posel ve službách jeho veličenstva Theorského krále Lingarta z rodu Dennetů. Byl jsem vyslán, abych vám doručil důležitou zprávu, pane. Na cestě jsem...“ prohrábl si vlasy a zamyšleně se podíval do stropu, „prostě dlouho, ani vám nevím. Bez odpočinku, dovolím si poznamenat. Mrznu a nastavuju krk,“ dodal rázně.

„Zadarmo přece neděláte. Je to přece vaše práce, ne?“

„Já jen tak, pane. O tom ale teď nemluvm.“

„Tak pojd'te dál a všechno mi povězte. Asi mi nic jiného nezbude, protože nemám vůbec o ničem ponětí.“ Therret v něm poznal sice trochu neomaleného, ale dobrého člověka. „Můžu něco nabídnout?“

„Cokoliv, co mě zahřeje.“ Mezitím vyndal zapečetěný dopis z kožené torby a Therret připravil vařící čaj.

„Děkuju. K věci, není moc času.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Okovy času.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.